

for, have ment at maatte tage en anden Stilling end de øvrige ærede Medlemmer, vore tidligere Meningsfæller, har det dog været os magtpaaliggende at gøre saa lidt Opposition som muligt, og det er Aarsagen til, at vi ved denne Behandling kun stille disse to Ændringsforslag, som jeg herved tillader mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Under min Omtale af de Ændringsforslag, som vi have stillet til Loven, har jeg med Villie ikke berørt alt, hvad der angaar Præstevalg, idet jeg forudsatte, at den ærede sidste Taler vilde komme ind paa dette Spørgsmaal, og jeg saa vidt muligt vilde undgaa Gentagelser. Jeg skal imidlertid nu præcisere Flertallets Stilling paa dette Punkt. Som ærede Medlemmer ville vide, indeholder Lovforslaget en Række Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar et Præsteembede bliver ledigt, hvorledes Ansøgningerne skulle fremsendes og fremlægges i Menighedsraadene, som dernæst efter Forholdstal stemme over dem og indstille 3 af dem til Ministerens nærmere Afgørelse. Man er gaaet ud fra, at der derved vil blive Lejlighed til, at Præster af forskellig Retning kunne blive indstillede. Alt dette have vi i Udvalget været enige om at udelade, idet vi have ment at burde opgve ethvert Forsøg paa at træffe nogen Ordning af Menighedsraadenes Indflydelse paa Præstevalget. Det ærede Medlem, som sidst satte sig, beklagede sig over, at vi vare gaaet med til den Bestemmelse, som forefindes i § 16. Ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at § 16 omhandler først de forskellige Ting, som Menighedsraadene ere pligtige til at give Betænkning om, og dernæst de Ting, om hvilke Menighedsraadets Betænkning bør indhentes. Dernæst er der føjet til, at „endvidere bør Menighedsraadets Betænkning indhentes angaaende Spørgsmaal om Præstegaardes Flytning, om Bortsalg af hele Præstegaardsavlingen eller større Dele af den, om Opførelse af ny Præstegaardsbygninger saavel som angaaende andre Spørgsmaal, der i væsentlig Grad vedrøre Præsteembedets Økonomi.“ Udvalget har nu ment, at det ikke var rigtigt at paalægge Ministeren at spørge Menighedsraadene om disse Ting. Man har ønsket, at Ordet „bør“ forandres til „kan“, saaledes at der kun bliver en Mulighed men ingen Nødvendighed for at spørge dem, hvilket i øvrigt vil være Tilfældet, selv om der intet staar derom i Loven.

Dog har man ment ikke at burde modsætte sig Ministerens Ønske om, at der bliver indført: „endvidere „kan“ Menighedsraadenes Betænkning indhentes angaaende Spørgsmaalet om Genbesættelse af ledige Præsteembeder.“ Jeg ser ikke rettere, end at der i Virkeligheden ikke derved paa noget Punkt er foregribet noget. Der er ikke givet noget Paalæg om, at Ministeren bør spørge Menighedsraadene. Jeg har gerne straks lige over for det ærede Medlem villet ytre dette. Jeg kan ikke se, at hvad der derved er sket, er andet, end at give Ministeren en Magt, som han allerede havde i Forvejen. Naar der eksisterede Menighedsraad, vilde han dog altid kunne spørge dem, og det er ikke paa nogen Maade Flertallets Mening at paalægge Ministeren at gøre noget saadant.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Skønt jeg maa sige, at Udvalgets Flertals Indstilling paa mange Punkter ikke giver mig, hvad jeg kunde ønske og oprindelig har foreslaaet, og skønt jeg ogsaa for flere Punkters Vedkommende maa beklage, at det ikke er lykkedes mig at vinde Flertallet for min Opfattelse, kan jeg dog tiltræde den foreliggende Indstilling, idet jeg gaar ud fra, at man hermed virkelig faar begyndt paa et Arbejde i Retning af Opfyldelsen af den Pligt, som paahviler os alle ifølge Grundlovens § 75. Den ærede Ordfører begyndte med en Udtalelse om denne Paragraf og dens Betydning. Jeg for mit Vedkommende skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg har den Mening, at vi nu længe nok have stridt om Grundlovens § 75. Der har jo været stridt om dens Forstaaelse i over 50 Aar. Det er klart, at vi nu maa begynde at forsøge paa at udføre Paragraffen i Praksis, og jeg haaber, at det Forslag, der her foreligger, vil føre henimod Opfyldelsen af, hvad Grundlovens Fædre sikkerlig have ment. Naar jeg tiltræder denne Indstilling, gør jeg det uden derved at indrømme, at det, jeg havde foreslaaet, var ringere, thi det tror jeg fremdeles ikke at det var. Men jeg gør det i den Forhaabning, at det, der nu vil blive vedtaget, er saa godt, at det vil kunne bringe os et Skridt fremad paa den Vej, som de allerfleste af os dog ere enige om, at vi bør slaa ind paa. Det ærede Mindretal i Udvalget har paa et Par Punkter taget Afstand, og jeg skal gøre et Par Bemærkninger derom. Jeg skal slet ikke komme ind paa hele den histo-